

като въ свое-то време приспѣешъ тамо. И не дѣй-
са, жали, що ще тѣхно-то тѣло въ гровъ-атъ да из-
гние и въ прахъ и пепель да сѣ претвори: защо азъ
могъ да мыслѣмъ, чи си ты тѣхнѣ-тѣ душа любилъ, а
не гнило-то тѣло. А тамъ иста душа ще да ти оста-
не вѣрна и прикръжена и после. Твое-то средство съ
нежъ неще да сѣ раскъсне. Тамъ е при Бога; само гле-
дай да останешъ и ты при Бога, па сѣ не бой ни-
какъ за вѣчно-то раставленіе. Ако тѣй мыслишъ и
осещашъ, никакъвъ случай въ свѣтъ-атъ неще да мо-
же да наруши твое-то спокойство; въ никакъвъ случай
неще да бѣде въ сѣстоаніе тишинѣ-тѣ на душѣ-тѣ ти
да възнемири, твоѣ-та права и постоанна честь да
възмѣти. И тѣй имамъ ли право, що ти кажъ: чи
е сѣкій челоуѣкъ творецъ на щасті-то си? И можели
макаръ какъва земна буря да та залкъѣе или да
та докочи?

Такова е было тука на земнѣ-тѣ Твое-то въз-
вышено блаженство, о превожественый Иисусе! Ты си
презиралъ тымъ земны ствари, и само тогава си сѣ
служилъ съ тѣхъ, кога-то е челоуѣческа-та Твоѣ при-
рода това искала. Ты си любилъ сички-те оныя, кой-
то сѣ та окружавали. Ты си ги наричалъ, чи сѣ
Божіи сынове, а Твои братьѣ. Дѣло-то, кое-то ти е
было порѣчено, кога-то си дошелъ на земнѣ-тѣ, сѣ-
стало сѣ е въ това, да грѣшни-те ослободишъ отъ
оныя оковы; въ кои-то ги е фѣрлила глупость-тѣ,
заблужденіе-то и грѣшенъе-то; и тѣй да ги изба-
вишъ отъ робство-то, въ кое-то сѣ паднали, що сѣ
слушали страсти-те си тѣлесны. И това Твое зва-
ніе ималъ си сѣкоги предъ очи-те си, макаръ гдѣ да
си стѣпиазъ. Ако е народъ-атъ искалъ да Тамъ наи-